

З приведених даних можливо зробити висновок, що мотиваційна спроможність спортивних комплексів вітчизняної мережі закладів вищої освіти є малою. Основною тому причиною є переважна невідповідність існуючих спорткомплексів потребам навчального процесу, їх занедбаність, нерідко, невиразність їх архітектурного образу. Нерідко приведені фактори не лише не сприяють заохоченню та мотивації студентів до занять фізичною культурою та спортом, а й формують негативне до даного предмету ставлення. Таким чином, переважна більшість елементів вітчизняної мережі спортивних комплексів закладів вищої освіти потребує реконструкції, модернізації та розширення.

Список використаних джерел:

1. Петренко Г. І. Аналіз напрямків модернізації фізичного виховання студентів ВНЗ / Г. І. Петренко, В. І. Гончар // Молодий вчений. – 2015. – № 2. – С. 497–500.
2. Манжелей И. В. Средовый подход к физическому воспитанию студенческой молодежи / И. В. Манжелей // Образование и наука. – 2014. – № 2. – С. 125–138.
3. ДБН В.2.2-3:2018 Заклади освіти – [Чинний від 01.09.2018]. – К. : Мінрегіон України, 2018. – 57 с.

Масинзова Д.В.

*студентка Інституту мистецтв,
Науковий керівник: Коновалова О.В.
кандидат мистецтвознавства, доцент,
Київський університет імені Бориса Грінченка*

КОЛОРИСТИЧНА ПАЛІТРА ПЕЙЗАЖІВ УКРАЇНСЬКИХ МИТЦІВ ПОЧАТКУ ХХІ СТОЛІТТЯ

Карпати – колоритні, мальовничі, унікальні та неповторні, їх розкішна велич вражає, захоплює, не залишає нікого байдужим. Перед художниками стоїть не проста задача: передати на полотні відчуття та емоції і не упустити жодної деталі для відображення всієї повноти картини. Щоб кожен глядач, побачивши картини, очима підкоряв вершини та схили гірських панорам.

Анатолій Дмитрович Криволап (Нар.11вересня 1946). Художник. Лауреат Шевченківської премії [1, с. 1]. З 1992-го по 1995 роки – активний учасник групи художників «Живописний заповідник». Член Національної Спілки художників України. 2011 року роботи Анатолія Криволапа двічі встановлювали світові рекорди продажів сучасного українського мистецтва на міжнародному мистецькому ринку: у травні 2011 його картина «Степ» була продана на аукціоні Phillips de Pury & Co в Нью-Йорку за 98 500 доларів, а жовтні на торгах сучасного мистецтва дому Phillips de Pury & Co в Лондоні роботу «Кінь. Ніч.» було продано за 124 400 доларів.

Пейзажний живопис Анатолія Криволапа, баланс на межі фігуративну та абстракції. «Індивідуальність у найбільшій мірі проявляється в

радикальності» [2, с. 1] так стверджує сам художник. На своїх полотнах художник майстерно передає вічність природи, її силу. Саме тому присутність людини в його пейзажах дуже ненав'язлива, силуетна. Відносини людини та природи у майстра мають позитивний відтінок – природа домінує у своїй міці. Основний засіб комунікації між художником та глядачем – колір. Анатолій Криволап надзвичайно талановито поєднує яскравість барв з пустельністю сюжету, а м'якість кольору – з глибокою змістовністю полотна; майстерно працює з насиченими, глибокими, часом нестримними, а часом неймовірно тихими відтінками, що передають настрій напівмиті.

Твори художника близькі й зрозумілі кожному – від професіонала до пересічного глядача, адже саме таким є справжнє, щире й непідвладне часу мистецтво. У той же час твори митця непрості, вони змушують глядача зупинитися та зосередитися для їх споглядання, замислитися, пробудити свою приспану від буденності уяву, аналізуючи систему зв'язків, символів та елементів, якими художник наповнює свої повні експресії та виразності живописні твори.

Олександра Барбалат – художник-майстер декоративно-прикладного мистецтва, член Національної спілки художників України з 2009 року, Кавалер Ордена Михайла Перхіна (почесна нагорода Меморіального фонду Карла Фаберже за видатні досягнення в розвитку ювелірного мистецтва України). Слід відзначити прагнення майстрині показати через пейзажі (серія «Зимові Карпати») красу живопису як такого, художньо-естетичні якості фактури, гармонію колірних акордів та самого матеріалу. Олександра Барбалат працює в дуже рідкісній техніці – розпис гарячою емаллю (вільний і перегородчастий). Цей матеріал вимагає неабиякого терпіння та зосередженості. Найдрібніше порушення в методиці виконання роботи і вся робота пропадає даремно.

Своїм призначенням художниця вважає творчість, а мета творчості – усвідомлення єдності форми і змісту. Як зазначила художниця: «Кожна робота, яку я створила, мені вже не подобається. Я там бачу недосконалість і наступного разу стараюсь зробити щось більш складніше і краще» [3, с. 1] у своїх роботах автор розкриває нові грані сприйняття світу, які трансформуються з підсвідомих образів у творчо усвідомлені твори мистецтва.

За мірою мальовничої декоративності, умовності зображення та деякими іншими суто художніми завданнями, роботи майстрині можна порівняти з імпресіонізмом. Однак, імпресіонізм прагнув відображати навколишній матеріальний світ, залишаючись в загальному колі «міметичних» напрямів мистецтва. Художниця ж не ставить жодних інших завдань, крім створення самого мистецтва і дослідження можливостей його впливу на людину. Інакше кажучи, якщо імпресіонізм передавав «враження» від навколишнього світу і переймався проблемами адекватності цих вражень, то роботи Барбалат передають специфіку вражень, що їх справляє на людину мистецтво. Картина вже не слугує ілюзійною «оманою» речі або погляду на неї, символом суспільно важливої ідеї чи вираженням ставлення художника до світу взагалі [4, с. 2]. Завдання конкретизується, звужується і тим самим поглиблюється. Її мистецтво досліджує само себе, свої форми, засоби, можливості впливу.

Для Олександри не має принципової проблеми в тому, як саме працювати: з натури або в майстерні. Головним вона вважає досягнення максимальної енергії фарби. Саме колорит став головним об'єктом її уваги.

Художниця відмовляється від імітаційної функції кольору [5, с. 2]. На її думку, фарба має бути світлоносною, інстинктивною, не замутною подібністю або рефлексією. Майстер шукає максимально червоний, жовтий, синій, зелений чи білий кольори, внаслідок чого її роботам властива надзвичайна інтенсифікація палітри. Гранична узагальненість форми виключала можливість світлотіньових характеристик, тому повітряний простір і перспектива цікавили мало. Більше значення іноді міг мати різкий, несподіваний ракурс або «напливи» одних просторових зон на інші, що доповнювало характерну яскравість фарб і експресію форми.

Два різних художника сучасності – живописець Анатолій Криволап і майстер-емальєр Олександра Барбалат демонструють унікальне володіння кольором, що розширює межі сприйняття глядача і доводить актуальність візуальних практик сьогодення.

Список використаних джерел:

1. Анатолій Криволапов. Офіційний сайт [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://1576.ua/people/5721>–
2. Анатолій Криволапов. Офіційний сайт [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://anatolykryvolap.com/?lang=ru>
3. Александра Барбалат легко расстается со своими работами [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <https://vn.20minut.ua/Kult-podii/aleksandra-barbalat-legko-rasstaetsya-so-svoimi-rabotami-78224.html>
4. Кравченко М. Мистецтво прикрас в Україні останньої третини ХХ – початку ХХІ ст.: європейський контекст, художні особливості, персоналії: дис. на здобуття наук. ступеня канд. мистецтвознавства: спец.: 17.00.06 «Декоративно-ужиткове мистецтво». – Львів, 2017. – 283 с.
5. Не очень публичное мнение. Александра Барбалат. Горячая эмаль [Электронный ресурс]. – Режим доступа: https://www.youtube.com/watch?v=6P_E_M5hXEw

Смірнова І.В.

аспірант,

*Сумський державний педагогічний університет
імені А.С.Макаренка*

ПРИНЦИПИ АНСАМБЛЕВОГО ПИСЬМА У ВЕЛИКИХ ЗМІШАНИХ АНСАМБЛЯХ (НА ПРИКЛАДІ СЕПТЕТУ ОР. 20 Л. ВАН БЕТХОВЕНА)

Цикл Септету народжується на перетині старого та нового, стабільного та змінюваного. Він складається з шести образно-стилістично контрастних частин, що свідчить про вплив жанру сюїти відповідно до традиції «розважальних» жанрів ХVІІІ ст. (касацій, дивертисментів, серенад). З іншого боку, перша частина циклу – це сонатне Allegro, остання виконує узагальнюючу функцію